

JAROMÍR BERÁNEK

KDYŽ JE ŽIVOT ONLINE

Jaromír Beránek

KDYŽ JE ŽIVOT
ONLINE

DENIS

Jsem Denis.

Proč proboha Denis? Každý školou povinný kluk, který od svých rodičů tohle jméno vyfasoval, mi určitě potvrdí, že to je pomsta. Aspoň já to tak měl. Dost často jsem si svého pindíka kontroloval, jestli je pořád fakt tak malej, jak moji spolužáci, a bohužel i spolužačky, neustále pokřikovali. Jo, byl malej. Ale to už je dost dávno.

Dneska mám volno a měl bych zařídit spoustu věcí. A uklidit. Včera tu byla Denisa a celkem neúspěšně se o to pokoušela. Když dala do stabilizovaného stavu alespoň kuchyň, přišla za mnou do pokoje a se slovy: „Jsi prase!“ odešla.

Denisa je moje starší sestra. Má tři děti a jednoho debilního manžela. Nevím, proč si toho blba vzala. Asi kvůli tomu, aby se zbavila svého rodného příjmení.

Udělám si kafe. Ne že bych ho potřeboval, ale když člověk vstává do volného dne, tak by si kávu měl udělat. Konvici jsem kupodivu našel bez delšího hledání, dokonce i krabičku na kafe. Bohužel, je naprosto prázdná. Budu se muset oblíct a dojít přes ulici k Vietnamcovi. Ne, nebudu se oblíkat, župan bude stačit, stejně tam takhle po ránu nikdo nebude. Naskočil jsem do crocsů, vzal stovku, klíče do kapsy a vyrazil do místního hypermarketu. Za plotem ležely noviny. Naši už tu v baráku dva roky nebydlí, a pořád mi chodí

noviny. Nevím, kdo to platí, asi táta. Musím mu říct, že to stejně nečtu. Uznávám, že na bývalého studenta lingvistiky a literatury anglicky mluvících zemí je to ostuda, ale jediný, co jsem za poslední dobu četl, byl leták z elektra, když jsem si chtěl koupit novou televizi. Jo a výpověď z bývalý práce, která mi přišla nevím proč poštou. Asi proto, že jsem tam moc nechodil.

V obchodě bylo víc lidí, než jsem čekal, sotva jsme se tam vešli. Chlapi v montérkách, co u souseda opravujou střechu, měli plnej košík vodky. Budu se dneska dívat z okna, protože ten nejmenší určitě spadne, už teď stál sotva na nohou. Nevím, jak můžou po ránu snídat vodku. Vzal jsem kafe, párky a chleba. Můj asijský kamarád asi pěkně podražil, protože po mně chtěl u kasy 127 korun. Dopsal mi 30 Kč na futro a jal se účtovat ukrajinský dělníky. Ve dveřích jsem se srazil s paní Jíchovou. Byla divně oblečená a nějaká nevyspalá, bude asi nemocná. Pozdravili jsme se a ona mi řekla, že u ní mám ze včera doporučený dopis, že mi ho odpoledne donese. Pošťáci dneska dají poštu každému, kdo je ochoten jim to podepsat, pravděpodobně je blbě platí. Domluvili jsme se, že mi ho hodí do schránky, vím já, jestli budu odpoledne doma? A k ní nejdu, má velkýho starýho psa, kterej mě nemá rád. Vlastně je to vzájemný.

Když jsem v kuchyni otevřel mikrovlnku, úplně jsem se vyděsil, jak byla čistá. Díky, Deniso! Párky jsem měl před ohřátím asi oloupat, teď už to moc nejde. Vyčistil jsem si zuby a pustil si televizi, mám úplně novou, ale dívám se jen na jeden kanál. Nějak mi to nejde naladit, musím vydržet, až přijde Filip. Filip Jedlička je kámoš z bývalý práce, který umí všechno, na rozdíl ode mě. V autě dokážu

dolejt jen benzín, žárovku měním s velkými problémy, obrázky doma nevisí, musel bych sehnat hřebíky. A stejně nemůžu najít kladivo. V neděli jsem sekal na zahradě trávu a přeseknul jsem kabel u sekačky. Pojistky jsem nečekaně dokázal nahodit sám.

HNUSNÁ A TLUSTÁ

Byla tu Jíchová. Že to ti pošťáci radši neházejí do popelnic. Mám zaplatit elektriku, jinak mně ji vypnou. Zase by odpadl problém s televizí a Filip by nemusel jezdit přes celý město. Jo, jenže plynovej kotel běží na elektriku. Budu muset k našim, dluží mi za starou telku, kterou jsem jim prodal, snad to bude stačit na tu složenku. Lístek na socku možná najdu, včera jsem nestihl natankovat. Vlastně bych to stihl, ale moje platební karta je momentálně jen na škrabání čelního skla. Jenže v květnu moc mrazy nebyvají, takže ji mám vlastně k ničemu. Peníze z práce dojdou nejdřív příští týden a na velký vyskakování to stejně nebude. Dělán skladníka v obchoďáku. Už jsem tam dva měsíce a jen dvakrát jsem nepřišel do práce. Nebylo mi dobře. To jsem teda napsal šéfovi. Uznejte, že vstávat každý den v půl pátý, aby člověk převzal pečivo od pekaře, není koníček pro každého. Jen mě vždycky hřeje u srdce, že ten závozník vstával ve dvě. Šéf mě nemá rád. Nepodlézám mu, neberu směny navíc, nenosím pracovní boty. Minulej tejden se naštvál, když jsem zákaznici na prodejně řekl, že s tím košíkem stojí přes celou uličku jako prase. Říkám lidem, co si myslím.

K našim zajedu zítra, až půjdu z práce, budu to mít blíž. Jestli teda vstanu. Máma mi po telefonu řekla, že umřela teta Zdena z Pelhřimova. Na pohřeb nemusím, protože bych tak narychlo nedostal volno. Je to na dva dny, a navíc nemám nic slušného na sebe. Ségra musí, ta šaty má. Odveze je tam ten její debil. Doufám, že si

seženou hlídání na ty svý smrady. S sebou je asi brát nebudou, nevešli by se do auta, jedině by je mohli nacpat do kufru. Ale když jsem to udělal naposled já, tak ségra vyváděla, jako bych je mučil. Sami tam chtěli. A to jsem s nima nejel do Pelhřimova.

Za měsíc mi propadne technická na autě, asi to dám Filipovi, ať se o to postará. Je fakt šikovnej a ženatej, takže rád vypadne z baráku. Vlastně se divím, že u mě nebydlí. Já bych s tou jeho nevydržel ani hodinu. Podle toho, jak je u mě často, se mu tu líbí. Může tu chodit v botách, kouřit v obýváku a mluvit sprostě. Jeho žena se jmenuje Helena a je hnusná a tlustá. A těhotná. Nevadí mi, že je těhotná, ale že je hnusná. A tlustá. Posledně si u mě sedla v kuchyni na židli, rozbila ji, a ještě na mě hulákala, že jsem to na ni nastražil a že z toho šoku bude mít blbý dítě. Jestli bude po ní, tak s tím ta židle rozhodně nemá nic společnýho.

VZTEKLEJ MONGOL

Do práce jsem překvapivě vstal. Nestihl jsem si ale vyčistit zuby a musím pěšky. Lístek na socku jsem nenašel a Vietnavec má zavřeno. Přišel jsem o patnáct minut později, ale šéf tam ještě našťestí nebyl. Zato auto s prudícím pekařem jo. Křičel, že na tohle nemá nervy, že přijede pozdě na další obchody a že musí bejt v devět u doktora. Asi jde na neurologii. Když jsem ho bez okolků poslal do patřičných míst, tak se trochu uklidnil, složil ty svoje gumový rohlíky a bez pozdravu odjel. Zítra mu musím vynadat, že pod rampu se nemočí. I když to mohl udělat i bezdomovec Karel, kterej občas přespává u popelnic. Ale to by tam bylo i hovno.

Šel jsem se kouknout za holkama do lahůdek, protože tam byla i Sandra. Trochu spolu flirtujeme, ale dneska neměla moc náladu. Buď z toho, že se ráno řízla do prstu, nebo má své dny. Zkusím to zítra, ten prst by ji už neměl bolet. Je jí 25 a nemá přítele, což je divný. S jejím designem a postavou by mohla mít pět chlapů na jednom prstu. Ale prý čeká na nějakýho mladýho pěknýho milionáře. Nevím, jestli má to správný zaměstnání. K nám málokdy přijde někdo pro kilo kaviáru a pět lahví pravýho šampaňskýho. Paní Kudláčková mě vyhodila, když jsem jim začal ujídat šunku od kosti. Nesnídal jsem, jen jeden suchej rohlík, co přivezl ten vzteklej mongol. Kudláčková je Sandřina vedoucí, je hodná, ale nesmím jim tam nic jíst. Asi aby zbylo víc pro ně.

Po obědě přivezli maso a pivo. Kluci z pivovaru jsou v pohodě, občas s nima chodím do hospody. Rozbil jsem jen jednu přepravku s pivem, což je na mě po ránu dobrý výkon. Rychle jsem uklidil střepy do popelnice a palety odvezl na prodejnu. Karel se dneska poměje, nechal jsem mu tam dva nerozbitý lahváče. Měl bych mu tam nechat rukavice, aby nedopadl jako Sandra. Snad má svoje.

SMRADI

Máma nebyla doma. Asi jsem přišel dřív, než jsme se domluvili, zapomněl jsem v kolik. Pracuje v účtárně ve městě a má tři roky do důchodu. S tátou se přestěhovali do paneláku, protože už se nechtěli starat o barák. Já se o něj teda taky moc nestarám. Jsou spolu už asi sto let, pořád se baví o nemocech, sázejí sportku a nadávají na sousedy. Táta už je v důchodu, ale chodí do vrátnice v nemocnici. Prej aby měl protekci u doktorů. Jednou ho tam křísili, když mu k okýnku přišla zakrvácená paní a v kapesníku držela svoje uříznuté ucho. Nechápu, jak se jí to povedlo. Asi nějaká malířka.

Matka dorazila s plnou taškou nákupu, tak jsem jí hned něco zdanil, vzal si od ní tři litry za tu televizi a rozbil jsem kliku u dveří, když jsem odcházel. Zajdu na poštu zaplatit tu elektriku a dojdu si na jedno. Sakra, nemám tu složenku. Zaplatím to zítra a půjdu jen na to pivo.

U nás U Námořníka bývá dost nabito. Možná je to tím, že je tu jen deset stolů. Dneska je ale celkem volno, je před pátou a sedí tu hlavně štamgasti. Přisedl jsem si ke stolu, kde staříci mastili mariáš. Nebudu hrát, dám si jen jedno, max. dvě a jdu. Hrál bych, ale neumím to. Z karetních her ovládám jen prší, a to blbě. Když hraju pexeso s Denisínyma dětma, tak obrátím dvě dvojice a oni už jich mají deset. Smradi! Mariáš je pro mě vysoká škola, nebudu se pouštět do větších akcí.

Pivo mi dneska chutná, mám i dobrý výhled na obsluhu. Dneska je tu výčepáková dcera Martina, takže se určitě zdržím a dám si do volátka. Jo a taky se musím najíst, abych nemusel doma vařit. Přisedl si ke mně Standa, což je takovej místní blázen. Mám ho celkem rád, je neškodnej, prej je autista, ale mně nevadí. Jediný, co mi na něm vadí, že se trochu málo meje. Domluvili jsme se, že mu zaplatím pivo a přeseďme si do rohu k otevřenému oknu. Sakra, odsud zase nevidím pořádně na Martinu a Standův odér nepolevuje. Asi ani jíst nebudu. Nakonec jsem si dal jenom jedno rychlý a při placení Martině podal kromě peněz i lístek s telefonním číslem.

Doma jsem zjistil, že jsem v hospodě nechal proviant, kterej jsem si nesl od mámy. Ach jo, musím se tam vrátit. Asi tam zajedu autem a po cestě zpátky natankuju, to pivo už se určitě vstřebalo. Martina tu igelitku našla a dala ji do lednice. Ptala se, jestli to telefonní číslo bylo ode mě, protože podle písma prej tipovala Standu. Ujistil jsem ji, že je moje, jen píšu jako dobytek. Usmála se na mě a podala mi přes výčep tu tašku a malý papírový balíček, který mám otevřít až doma. Samozřejmě jsem ho nedočkavě otevřel už v autě. Dneska budu mít k večeři maso a možná že i brzo rande, bylo tam i její číslo.

ŠKOLENÍ BOZP

Ráno jsem nenastartoval. Do práce mě naštěstí svezla Katka, která jezdí kolem mě. Karel si v noci pochutnal a prohrabal i zbytek popelnice. Jako poděkování za pivo mi nechal v rohu u rampy hnědý vzkaz. Skřítek z pekárny byl dneska v klidu a za odměnu, že jsem dneska dorazil včas, mi dal pytlík s buchtama. Došel jsem za Sandrou, která byla v chladáku a měla dneska úplně nádherný vlasy. Jak byla předkloněná do bedny s gothajem, plácnul jsem ji lehce přes zadek. Otočila se a uštědřila mi nevráživý pohled. Je to jasný, má své dny. Nabídnul jsem jí buchtu, ale odmítla mě, že sladký kvůli figuře není. Zato její kolegyně Katka si vzala. Tu bych přes zadek neplácnul, tak velkou ruku nemám. Je maličká, má asi dvě stě kilo, mastný vlasy, a když se sehne, vyleze jí z kalhot kasička, se kterou by mohla vybírat milodary pro celej Notre Dame. Kdyby žil Quasimodo, byla by pro něj ideální partie. Kudláčková má dneska volno, tak jsem sbalil klobásu a šel doplnit limonády.

Dneska bylo školení BOZP, bylo dost dlouhý a kromě občerstvení zdarma dost nuda. Mám prej nosit pracovní boty a nesmím parkovat palety před hydrantama a hasicíma přístrojema.

Katka mě z práce odvezla k poště. Nechápu, jak se může nasoukat do toho maličkatýho auta. U pošty jsem zjistil, že nemám složenku ani peněženku a Katka už je pryč. Tak se projdu, možná zajdu i na jedno. Po cestě jsem se zastavil u ségry a poprosil ji takticky o kilo na nákup, protože na pivo by mi nepůjčila. Ona nemá doma ani kapku

alkoholu a na oslavy u nich si musím nosit vlastní. Je divná. Když byla mladá, vymetala všechny podniky ve městě a vracela se k ránu po čtyřech, pokud se vůbec vrátila. Asi nepije kvůli tomu blbovi, co ho má doma.

Za výčepem nikdo nebyl, jelikož Martina byla narážet. Když se vrátila, dal jsem si jedno u ní na stojáka a poděkoval jí za maso. Vlastně ani nevím, kam jsem ho včera dal. Ta holka je fakt moc pěkná. Chtěl jsem zaplatit, ale mávla rukou. Ta mi určitě zavolá.

Přišel jsem domů a potřeboval si odskočit. Otevřel jsem dveře a chtěl jsem si rozsvítit, ale asi praskla žárovka. Jen doufám, že mám ještě nějakou rezervní. Když jsem tak seděl na záchodě, tak mi pomalu došlo, že žárovka asi nepraskla. Budu muset na tu poštu. A do krámu, nemám žádný toaletní papír. Do zítřka to snad vydrží, stejně si půjdu za chvilku lehnout. Budu se modlit, abych zítřka nastartoval, jinak budu muset zavolat Filipovi.

TELEFON A TOALETNÍ PAPÍR

Ráno jsem zaspal. Nenabil se mi mobil, takže nezazvonil. Stejně jsem ho nenařídil. Auto jsem nenastartoval, což možná bude tím, že jsem předevčírem zapomněl natankovat. Nemůžu zavolat ani Katce, protože mám vybitej mobil. Do práce jsem dorazil v sedm a hned mám přijít k šéfovi. Vzal jsem si pracovní boty a zaklepal na jeho kancelář. Byl rudej vzteky, prej že pečivo museli převzít chlapi z masa a jestli prý si uvědomuju, že jsem ve zkušební době. Vysvětlil jsem mu, proč jsem zaspal, a poprosil ho o nabíječku na mobil. Vyhodil mě z kanceláře. S tou nabíječkou to byla blbost, on má iPhone. Šel jsem za Sandrou, ale Katka mi řekla, že marodí s tím prstem, jak se řízla, prý to bude mít jako pracovní úraz. Měl bych si taky něco udělat, pár dní odpočinku by mi prospělo.

Paní na poště mě s úsměvem zkasírovala o dva a půl litru. Prej mi to zapnou, až jim dojde platba. Zastavil jsem se u ségry, abych si dobil telefon. Udělala mi kafe a mezitím balila do Pelhřimova. Děti budou u sousedky, můj nápad s kufrem je údajně debilní. Stejně jako její manžel. Dal jsem si ještě večeri a došel si na velkou, k Vietnamcovi už se mi nechce. Když jsem se obouval, podala mi Denisa malej dáreček a dala mi pusu. Jestli budu chtít oslavu, tak až se vrátí z pohřbu, mám totiž zítra narozeniny. Půjčil jsem si kanystr, abych zkusil zprovoznit svoje auto a na zítřek přijel včas do práce. Na benzince jsem si koupil radši lístky na MHD, kdyby to s autem neklaplo.

Ráno jsem nastartoval, jsem dobrej. Chtěl jsem zavolat Filipovi a říct mu, jakej jsem mechanik, ale zapomněl jsem u ségry telefon.

Doma je tma. Ještě že je léto, jinak bych zmrznul. Měl jsem se u ségry vykoupat, neteče mi teplá voda a v koupelně něco smrdí. Vzal jsem si baterku a našel maso od Martiny, zítra to hodím Jíchový přes plot. Rozbalil jsem dárkový balíček od Denisy. Je praktická, dostal jsem budík. A navíc mi přivezla telefon a toaletní papír. Miluju ji! Zítra se ozvou, až dorazí na Moravu. Ještě večer volala máma a přála mi k narozkám, mám přijít v neděli na oběd. Vyndal jsem si z lednice pivo. Fuj! Půlku jsem vylil, teplý se to nedá pít. Zítra nemusím do práce, mám volno.

NAROKY

Je mi 31. Budík od ségry zazvonil ve čtyři ráno, asi mi ho přednastavila. Pokouším se ještě usnout, ale v sedm přišla sms od Filipa k narozkám, v osm výpis z účtu. Mám doplatit rozdíl, kterej tam mám, do tří dnů. Oni asi neví, že beru až za týden.

Dojdu si pro snídani, dneska bych si měl dát něco slavnostního. Musím k Asiatovi, protože ten jedinej mi dá na sekeru. Koupil jsem nějaký dobroty a alkohol, už mu dlužím skoro litr. Doma svítí celej barák, lednička chladí a budu si moct uvařit i kafe. Luxus. Zapomněl jsem koupit nějaký maso, večer přijde Filip, chtěl jsem nám udělat nějaký steaky. Budu muset za Martinou.

Po poledni volala ségra, že už jsou na pohřbu. Zrovna jsem byl na cestě k Námořníkovi. Táta prý poblil celý auto, nesnáší dlouhý cestování. Martina měla jako vždy dobrou náladu, dostal jsem pusku k narozeninám, se kterýma jsem se takticky zmínil. Ukrojila mi kus panenky, o kterou jsem ji poprosil. Dali jsme si spolu štamprdli a chvíli povídali o životě. Je fajn, možná z toho něco bude. Je o pět let mladší než já, bydlí sama, děti nemá a milionáře nechce. Dobrá výchozí pozice.

Filip přijel v sedm. Tedy přivezla ho těhotná Helena. Zaplaťpánbůh nechtěla jít dál, pro Fildu přijede v deset. Rozdělal jsem si flašku Jägermeistera, kterou mi Jedlička přinesl, udělal jsem steaky, jen jsem nekoupil žádnou přílohu. Ale maso je stejně nejlepší samotný. Nakonec jsem z mrazáku vydoloval kus stoletýho chleba.

Dozvěděl jsem se, že Helena prý shání větší byt, je strašně náladová, prdí a chrápe. Za pár dnů už by měla родit. Filip má dobrou práci, ale bojí se, že větší byt bez jejího platu a s děckem neutáhnou. Spravil mi odpad u dřezu a zásuvku v ložnici, na roletu v kuchyni už byl moc ožralej. Docela jsme se nasmáli, ale jen do deseti, Helča je dost přesná.

V neděli jsem si přispal. Měl jsem sice jít do práce, ale vzhledem k oslavě u našich jsem si směnu vyměnil s Evženem. Je to můj kolega skladník, který tam už pracuje pět let. Lepší by bylo říct, že je tam zaměstnaněj, protože Evžen nepracuje. Je to Rom, je mu asi šedesát, velkej pupek, hromada bradavic na ksichtě, má velkou rodinu a spoustu zlatých prstenů. Někdy čekám, že bude ráno před obchodákem stát kolotoč. Evžen má jednu dobrou vlastnost. Dealuje. Občas si od něj vezmu trávu. Zároveň má taky jednu blbou vlastnost, nedává na dluh.

Sbalil jsem prádlo k mámě, flašku fernetu pro tátu a nějaký sušenky pro prcky. Mámě tvrdím, že mám rozbitou pračku. Asi není rozbitá, ale neumím ji pustit a prací prášek taky není zadarmo. Navíc v ní mám schovaný zimní oblečení, protože na něj nemám jinde místo. Možná kdybych uklidil ty skříně, co mám, tak by se tam vešlo.

Naši bydlí kousek od mé práce. Občas tam chodí nakupovat, hlavně takový ty skoro prošlý věci. Pak to nechají ještě pár dní v lednici uležet a uvaří. Táta často zvrací, a když k nim přijdu, je většinou na záchodě. Dneska je krásně, asi by bylo lepší sedět venku na zahradě. V paneláku zahrady nebývají, tak budeme vevnitř. V neděli se dá i zaparkovat, jinak stojím dva bloky od baráku. Zase nejede výtah. Tady skoro nikdy nejede. Lezu do třetího patra po

schodech a ve druhým jsem rozbil fernet pro tátu. Doufám, že Denisa povolí dětem sušenky s alkoholem.

Přišel mi otevřít Kevin, což je ségrin nejmladší. Celej byt voní nějakou dobrotou, jak se ukázalo, bude kachna, zelí, knedlíky. Jen doufám, že má táta nějaký pivo. Zatím sedí na záchodě, tak jsem pozdravil mámu, ségru, zbytek dětí a debila. Doufal jsem, že tu nebude. Víc se nás nesejde, všichni ostatní příbuzní bydlí buď na Moravě, mámina sestra Magda je od šedesátýho osmýho v Kanadě a táta už nikoho nemá. Matka vypráví o pohřbu, táta o poblitých kalhotách, ségra o celým poblitým autě, děti křičí, debil mlčí. Kachna byla výborná, máma vaří moc dobře, ale asi nemusela říkat, že ji koupila u nás v obchodě. Hlavně vaří hodně. Občas se u mě zastaví s krabičkami, který jsem si dneska měl přinést, ale samozřejmě jsem je nechal doma na chodbě. Táta zase zapomněl koupit pivo, po kom já asi jsem?

Po obědě Denisa uvařila kávu, sedli jsme si do obýváku a já vyndal fernetový sušenky. Od našich jsem dostal obálku s penězma a vsazenou sportku, od ségry ještě topinkovač, od dětí nějaký načmáraný obrázky, od debila nic. Povídali jsme o práci, o nemocech a nakonec o tom, jak vyčistit skvrny od kafe z koberce, který na něj děti vylily. Máma mi pak vyndala prádlo ze sušičky a řekla mi, ať už si tu svoji nechám opravit. Sbalil jsem tašku, nacpal do ní topinkovač, jídlo od mámy v náhradních krabičkách a začal se loučit. Musím si ještě domů koupit pivo na večer. Táta sedí na záchodě, výtah nejede a ve druhým patře přišerně smrdí fernet.

JASMÍNOVÁ RÝŽE

Nemám rád pondělí. Dneska musím do práce za Evžena, aspoň že šéf má celej tejděn dovolenou. Zastupuje ho paní Černochová, které připomínám jejího syna, takže na mě trpí a možná mě kvůli tomu i přijala. Dneska budu pomáhat ve výkupu lahví. Ještě že máme ten automat, a ne to okýnko jako v tom filmu Vratné lahve. Mám to tam rád, je tam klid, občas někdo sem tam zazvoní na zvonek, ale na to většinou nereaguju. Jen musím vyměňovat tu papírovou pásku, která tiskne lístky a vždycky pravidelně svině dojde, když jsem tam já. Pak tam stojí fronta nervózních důchodců a alkoholiků, co mi čumí pod ruce, jestli to už to mám hotový.

Zkontroloval jsem roličku ve stroji, je dost velká, takže vydrží. Co nevydrží, je můj žaludek. Když už jsem potřetí na záchodě, začínám proklínat tu včerejší kachnu. Dneska budu asi radši na dietě. Pokaždý, když se vracím ze záchodu, mám plnej pás s flaškama i přepravkama, pondělí není úplně ideální den ve výkupu, snad už nebudu muset běhat. Otevřel jsem si jedno pivo a odvezl dvě plný palety do skladu. Sandra je pořád nemocná, nemám dneska ani chuť jim tu ujídat. Před koncem směny se za mnou přišla podívat paní Černochová a pochválila mě, jak tu mám krásně čisto. Nepřišlo mi to, ale když to říká šéfová?

Došel jsem si ještě preventivně před odchodem z práce na záchod. Odtočil jsem si toaleták na domů a natáhnul si kalhoty. Do pytle! Z kapsy mi vypadl telefon a skončil v míse. Rychle jsem pro něj

hrábnul a začal ho utírat, naštěstí jsem předtím aspoň spláchnul. Samozřejmě nefunguje. Sakra, mám ho sotva rok. Musím si rychle jít koupit rejži a strčit ho do ní. Holky v potravinách mi se smíchem doporučili jasmínovou, prej mi pak bude i vonět. Blbky! Koupil jsem obyčejnou a ještě v autě jsem telefon rozebral a vrazil ho do toho bílýho zázraku. To by mi tak ještě chybělo, abych byl bez telefonu. Po cestě jsem se stavil u Filipa. Otevřela mi Helena s tím, že prej není doma. Nedivím se mu.

BONY

Ještě ani nevím, jestli mi funguje telefon, ale určitě vím, že funguje domovní zvonek. Proboha, je šest ráno! S Katkou jsem se nedomlouval na odvoz do práce, navíc dneska snad nejdu. Co je za den? Úterý, ne to nejdu. Znova zvonek. Vykouknul jsem z okna a za brankou stojí paní Jíchová. Bože, co takhle po ránu chce? Hodil jsem na sebe župan a jdu ven. Vidím ji nervózně pochodovat na chodníku.

„Co se děje, paní Jíchová?“ řekl jsem.

Je celá bílá a nemůže ze sebe vyrazit ani slovo. Pak se zklidnila a prosila mě, jestli bych s ní nemohl zajet se psem na veterinu, že se skoro nehýbe a nemůže dýchat. Slíbil jsem jí, že do deseti minut k ní dojedu autem. Rychle jsem na sebe hodil včerejší oblečení, doklady, klíče od bytu a auta a do pusy žvýkačku. Co kdyby tam byla nějaká hezká sestřička.

Bony leží v kuchyni a kňučí. Nemám ho rád, ale je mi ho líto. Jak se takovej pes vůbec zvedá ze země? Jíchová tvrdí, že má jen třináct kilo, že dost zhubnul. Nějak se ho pokouším vzít a zároveň se bojím, že mě kousne. Doufám, že ne, je úplně mimo. Jdu s ním ze schodů do auta a zezadu mu asi mačkám kulky. Stejně je už starej a nepotřebuje je.

U veterináře nejsme v půl sedmý ráno překvapivě sami. Je tu pán s kočkou, s takovou tou velkou chlupatou. Paní Jíchová ho poprosila, jestli můžeme jít před ním. Moc se netvářil, ale když viděl, jak zápasím s tou třináctikilovou chlupatou potvorou, pustil nás před sebe.

Žvýkačku jsem nepotřeboval, sestřička, která vyšla z ordinace, byla starší než moje máma. Vzala nás dovnitř, pozdravili jsme se s celkem mladým doktorem a Bonyho jsem položil na stůl. Paní Jíchové jsem řekl, že počkám v čekárně. Měl jsem si s sebou vzít ten pytlík s telefonem, mohl jsem ho zkusit rozchodit. Po dvaceti minutách se otevřely dveře ordinace a vyšla paní Jíchová s kapesníkem u nosu. Ajaj! Asi pojedeme domů sami.

Bony má nemocný srdce, už dlouho se s ním léčí, ale teď je na tom prý blbě. Dostal nějakou injekci a čekají, až to zabere. V každém případě buď bude muset na operaci, nebo má pár týdnů života. Smutný. Hlavně ta cena. Když to prej půjde hladce, tak minimálně dvacet tisíc. Nevím, jestli ta stará paní brečí kvůli psovi, nebo kvůli těm penězům.

Čokla jsme nakonec dostali, vypadal podstatně líp, za ty kulky jsem ho radši už nedržel. Paní Jíchová se vyrovnala s doktorem a vyrazili jsme zpátky. Bony už z auta vylezl po svých, zato babču jsem radši podepřel. Strkala mi do kapsy dvě kila a moc mi děkovala. Peníze jsem si nevezl, ale přijal pozvání na snídani, stejně doma nic nemám. A hrozně prší.

U kafe a bublaniny jsem si vyslechl celou psí anamnézu, kolik stojí krmení, kolik léky a kolik je dneska důchod. Trochu mě to vyděsilo. Bejt starej dneska není asi nic moc. Slíbil jsem, že když bude něco potřebovat, ať klidně zazvoní nebo zavolá. Dal jsem jí číslo, i když jsem ještě nevěděl, jestli mi bude fungovat telefon. Přinejhorším si budu muset za ty peníze od našich koupit novejš.

Naštěstí přestalo pršet, tak jsem auto nechal zaparkovaný před Jíchovou. Bydlím stejně jen tři domy vedle, tak nebudu plýtvat benzín, jako tradičně už mi svítí rezerva. Před mým barákem stojí policejní auto a za brankou na zahradě vidím běhat dva policajty. Sakra, co se stalo?

Zavolala je paní Kvapilová, která bydlí přímo naproti mně, celé dny čučí z okna a věčně prudí, když jí někdo zastaví přímo před domem. Drží tam místo synovi, kdyby za ní přijel. Nikdy jsem ho neviděl, možná ani žádnýho nemá. Paní Kvapilová často vyhodnocuje situace po svém. Nevykradli mě, jak jsem letěl k Jíchový, nezabouchly se dveře a zůstaly dokořán. Příslušníkům jsem celou story vysvětlil, ukázal jim doklady, zkontroloval s nimi ještě byt a poděkoval jim. Paní Kvapilový poděkuju jindy. Nebo jí zavolám, telefon jako zázrakem funguje!

VIKI

Filip má holku. Ne že by vyměnil tu svou za jinou, i když bych mu to přál, ale narodila se mu. Dneska v noci odvezl Helenu do porodnice a za hodinu byla Viktorka na světě. Snad se jí ve škole nebude nikdo smát. To jméno jsem jim vymyslel já, každej, kdo je z Plzně, tak ví proč. Mám rád fotbal a vlastně celou Plzeň. Filip poslal první fotku. Myslím, že to jméno je zatím na tý malý nejhezčí, protože je taková divně scvrklá a tváří se našťvaně. Celá maminka.

Do práce se mi nechce, ale musím, paní Černochový nechci dělat problémy. Filip mi zavolal po cestě do práce a domluvili jsme se, že večer zajdem k Námořníkovi zapít malou. Aspoň se mám na co těšit. Dneska přijel s pečivem jinej závozník, takovej starej děda, co sotva vylezl z auta. Musel jsem mu pomoci vyložit i bedny s chlebem, poněvadž vypadal, že u toho umře. Prý má artrózu v obou kolenou a čeká v pořádníku na umělý klouby. Každěj se těšíme na něco jinýho.

Dneska mi přišla konečně výplata. Měl bych si určitě najít nějakou jinou práci, protože kdybych měl živit rodinu, tak by mě asi brzy opustila. Zeptám se večer chlapů v hospodě, jestli někdo neví o nějakým volným místě. Na druhou stranu v týhle mám klid, nepředru se a nebýt toho pruditýho šéfa, tak se mi tam někdy i líbí. Třeba Sandra.

Dřív jsem pracoval v jedný firmě s Filipem. On tam dělá pořád, je manažer, protože je chytrej a přizpůsobivej. Je to e-shop. Já tam připravoval zboží k balení, měl jsem tam dost dobrý prachy, jen tam

člověk musel držet hubu a krok a to já moc neumím. Možná ten krok. Nebavilo mě dělat dvanáctky bez pauzy, chodit šest dní v tejdnu do práce, ještě odpolední a noční. Jednou u nás byla nějaká revize nebo audit, já už nevím, co to bylo za kašpárky. Bavili se se mou o pracovních podmínkách. Druhej den mě zavolali na personální a podali mi připravenou výpověď. Tak jsem je poslal do prdele a šel jsem domů. Poslali mi to poštou.

Na Filipa jsem čekal v hospodě dost dlouho. Když dorazil, vypadal, že už z nějaky jde. Z jedný strany ho přidržoval Jarda a z druhý Jakub, prej si něco dali už cestou. Jarda a Kuba jsou naši společní kamarádi. Když ještě kluci nebyli ženatý, dost jsme spolu pařili a jezdili i na dovolenou. Poslední dobou se málokdy sejdeme všichni, někdy na fotbale.

Myslím, že Viktorka bude zdravá. Pozvracel jsem se ještě v hospodě, Filip dokonce třikrát. Jarda s Kubou odjeli dřív, zítra jedou na nějakou služebku. Ještě že dneska nepracovala Martina, stačí, že to bude muset zejtra uklízet. Filipovi jsem objednal taxíka a kousek se s ním svezl. Je teplá vlahá noc, projdu se, už je mi celkem dobře. Domů jsem dorazil kolem půlnoci a usnul nevím jak.

KDO NAČŮRAL DO SCHRÁNKY?

Není mi dobře, a musím do práce, aspoň to tvrdí můj budík. Výhoda je, že jsem oblečenej a nemusím se ani obouvat. Přišla mi zpráva od Katky, že mě za chvílku vyzvedne. V autě mi vyprávěla, že jsem jí večer volal a chtěl jsem, aby mě ráno svezla. A taky jsem ji zval, ať přijde za námi do hospody. Neměl bych tolik pít.

Dneska není v práci ani paní Černochová. Vyřídil jsem si pečivo, zalezl do výkupu a natáhl se na pás na lahve. Vzbudilo mě protivný houkání a Evžen. Přišel do práce a zapnul automat, jenže ten se nerozběhl. Vlastně rozběhl, ale signalizoval plný pás. Pomalu jsem se zvedl a pomohl Evženovi restartovat ten d'áblův stroj. Evžen říkal, že kdyby si tam lehl on, tak už to nikdo neopraví. Já myslím, že by na něj ani nevylezl.

Musím něco sníst. V lahůdkách už holky obsluhovaly první zákazníkы, takže si ani nevšimly, že jsem jim tam z přípravy znárodnil kus salámu. Není to tu tak špatný.

Máma mi volala, ať se z práce zastavím, že má pro mě nějaký proviant a že přijede i Denisa. Katka odjela z práce dřív k nějakému doktorovi, tak jsem musel mastnou tyčí. Asi jela na obezitologii.

Denisa už u našich seděla v kuchyni a nadávala na debila. Že furt není doma, nedává jí peníze a že má určitě nějakou ženskou. Přemýšlím, která by si ho nabrnkla, není to žádněj krasavec, malej, vyprasenej a blbej. Myslel jsem, že táta je na záchodě, ale byl v práci.

Já až budu tak starej jako on, tak do práce chodit nebudu, budu totiž mrtvej.

Doma jsem do lednice nacpal jídlo od mámy a pustil jsem si rádio. Atentát v Somálsku, mrtvej horolezec v Alpách, bouračka tří kamionů u Teplic a spory Kalouska s Babišem. Vypnul jsem to, protože nenávidím politiku. To Filip ji má rád. Je na kandidátce nějaký přiblblý strany, chodí k volbám, shání sponzory a pořád žvaní o nějakých koalicích. Taky vypráví historky z volebních místností. Jednou šla paní za plentu a umřela jim tam. Vlastně nevíme, jestli ten její hlas měl platit. Nebo jim někdo načůral do tý schránky, možná to měli špatně označený. Já ještě u voleb nikdy nebyl.

Zítřka musím koupit nějaký dárek pro malou Viktorku. Někjaký chrastítko nebo podobnou blbinu, co mají ty prckové rádi. A taky kytku pro Helenu, asi vyberu nějakou masožravou.

Našel jsem obálku z narozenin od našich. Co si za to koupím? Potřeboval bych novou konvici do kuchyně, ta moje vaří jen občas, zato pravidelně probíjí. A nějaký lepší světlo do koupelny, skoro vždycky se při holení pořežu. Možná by stačila silnější žárovka. Nebo se přestanu holit, Denisa stejně tvrdí, že mi fousy sluší. Dal jsem si peníze do peněženky a taky tu sportku, musím to nechat někde zkontrolovat, třeba jsem milionář. Nařídil jsem budík na ráno a vzal si do postele knížku. Půjčila mi ji matka, já žádnou svoji nemám.

TO SE MÁMA POSERE!

Jmenuju se Pitch. Denis Pitch. Už je vám jasný, proč se moje sestra byla ochotná vdát za debila. Teď je Votrubová, což je pro holku fakt lepší. Nevím, kde se to naše jméno v těchhle končinách vzalo, asi naši praprapředci někoho hodně naštváli. Tátovi rodiče byli zemědělci, děda míval pole, stáda krav a ovcí a spoustu jiný havěti, než mu je komunisti sebrali. Pole dostal zpátky, dobytek už ne, asi proto, že už dávno pošel.

Jedu do práce zase pozdě. Chtěl jsem si udělat kafčo, ale konvice mi vyhodila pojistky. A nemohl jsem najít auto, protože včera mi stál nějaký kokot na mém místě, což se mi stává dost často. Kafe mi udělaly holky z hraček a pro Viktorku mi vybraly takovýho plyšáka, co se natahuje a vrní. Ty hračky jsou dneska pěkně drahý, měl jsem říct ségře, ať mi dá něco po Kevinovi.

Odpoledne jsem si koupil novou konvici. Ten chlap v elektru mi pořád vnucoval nějakou, co svítí, píská a má deset dalších funkcí. Mně stačí úplně taková, co umí uvařit vodu. Asi mají nějaký provize z prodeje, protože byl naštvanej, když jsem si vzal tu nejlevnější. Tu starou jsem doma mrsknul do popelnice a uvařil si kávu v nový. Super, tahle neprobíjí. Zapomněl jsem nechat zkontrolovat ten tiket, tak zajdu ještě k Vietnamcovi, má tam ten terminál a stejně potřebuju něco k večeři.

Vzal jsem si párky, chleba a nějaký pivo. Doplatil jsem dluh se slovy, že mám teď dobrou práci. Jo a podal jsem mu ten tiket. Hodil

na mě šikmé oko a vrazil to do stroje. Pak si najednou sednul a upadl mu iPhone za třicet litrů na zem. V první chvíli jsem přemýšlel, jestli Asiati umírají takhle mladí na infarkt, ale on najednou vyskočil a plácal mě přes pult po rameni. Pochopil jsem, že jsem něco vyhrál. A asi ne stovku. To se máma posere! Nikdy s tátou nic pořádného nevyhráli. Vietnamec si prohlížel tiket a já čekal na peníze, jenže on mi ho vrátil, že prý vysoký výhry nevyplácí.

Šel jsem domů a v hlavě mi šrotovalo, co jsem vlastně vyhrál. Deset nebo sto tisíc? Nebo mega? Zavolał jsem mámě a vylíčil jí historku z večerky. Chtěla, abych jí ty čísla nadiktoval, nebo ať přijedu, tak jsem vzal tiket a jel k nim.

Matka stála mezi dveřma a tahala mě dovnitř. Vyškubla mi tiket z ruky, sedla si k počítači a chvíli hledala tu správnou stránku. Koukal jsem jí přes rameno, jak tam vyťukává čísla, a když zmáčkla enter, tak se chytla za hlavu. Já furt netušil proč. Skočila na mě a začala mě muchlovat a cloumala se mnou. Netušil jsem, jakou má sílu. A taky jsem ještě před chvílí netušil, že jsem milionář!

MILIONÁŘ BY NEMĚL DĚLAT SKLADNÍKA

Do prdele! Ty vole! To není možný!

Zkuste si, jaký slova by padaly z vás, kdybyste se dozvěděli, že jste vyhráli devadesát milionů! Máma s tátou sázejí léta pořád stejný čísla, mně vsadila náhodnej tip. Takže to je vlastně náhoda, mohl vyhrát kdokoliv jiný, ale vyhrál jsem já. A to jsem ten tiket málem ztratil.

Táta nalíval jednu skleničku za druhou. Vyndal svou dvanáctiletou whisky a pořád si chtěl ťukat. Máma mu nadávala a on se jen smál. Tušil jsem, že se splnil sen hlavně jemu, já byl jen pomocný nástroj. Ségra, která přijela, si s námi tradičně nedala, slíbila, že mě odveze domů. Jestli teda prej pan boháč nepojede taxíkem. Je vtipná. Máma střídavě pochodovala po kuchyni a sedala si a pořád opakovala, že musíme ráno zavolat do Sazky a ověřit, jestli je to vůbec pravda. A jestli jo, kdy a kolik mi dají a co se zaplatí na daních.

Mohl jsem zůstat spát u našich, ale chtěl jsem trochu vystřízlivět a srovnat si maglajz v hlavě. Napsal jsem zprávu paní Černochový, aby mi na zítra napsala dovolenou z rodinných důvodů. Padnul jsem do postele a čuměl do stropu, nebyl jsem schopen udržet myšlenku. Naštěstí přišlo brzy vysvobození.

Ráno zazvonil budík. Asi ho vyhodím a žádněj už nikdy používat nebudu. Přemýšlel jsem, jaké ráno bylo včera. Jaký rozdíl je mezi ránem chudáka a milionáře?

Postavil jsem si vodu na kafičko. Rozdíl žádný, nová konvice mi vyhodila pojistky. Možná to nebude konvicí, elektriku v tomhle

domě dělali ještě za Stalina. Ještě jsem ani nerozlepil oči a už mi volá máma. Kdy přijedu, že mi udělá snídani a zavoláme do té Prahy. Slíbil jsem, že se vykoupu a dorazím.

Táta musel do práce. Nezávidím mu to, včera toho vypil víc, než by bylo zdrávo. Máma mi nachystala vajíčka se slaninou, čerstvý pečivo a džus. Nervózně poklepávala mobilem o stůl, zatímco jsem polykal poslední sousta, a pořád něco mlela. Včera ještě studovala internet a zjistila, že daň se ve sportce neplatí. Super! To samé mi řekli po dlouhém hovoru v Sazce po telefonu. V hotovosti mi vyplatí 270 tisíc a zbytek pošlou na účet, schůzku mám příští týden v úterý. Tedy máme, matka pojedje se mnou. Poprosím ještě Filipa, jestli by nemohl s námi, bude se tam podepisovat nějaká smlouva a on se v tom určitě vyzná líp než já s celou rodinou dohromady. Taky budou ověřovat pravost sázenky. Máma se dušuje, že je pravá.

Je divný, že mi ještě nikdo negratuloval. Možná to bude tím, že to mimo mých blízkých nikdo neví. Jenom Vietnamec, který něco tuší. Naši už se vyptávali, co s tou hromadou peněz budu dělat. Ale já fakt nevím, nikdy jsem v takovýhle situaci nebyl. Spíš naopak. První, o čem přemýšlím, je práce, milionář by určitě neměl dělat skladníka. Ale jakou práci mají milionáři, pracujou vůbec? Spíš asi svoje peníze investujou, aby se jim množily. Jenže to já neumím. A chci je množit? Umím jen utrácet, a že bych byl zrovna finančně nejgramotnější, to spíš nejsem.

MARTINA

Dneska už pustí Helenu s malou domů, tak jsem se s Filipem domluvil, že se na chvíli zastavím. Nic jsem mu zatím neřekl, nechám si to jako překvápko. Koupím ještě nějaký šampáňo.

Volal mi debil. Konečně jsem zjistil, že vlastně umí mluvit. Blahopřál mi k výhře a nabízel, že by nás do tý Prahy příští týden odvezl. Má větší a lepší auto, ale cestu do hlavního města s ním jsem odmítl. No vida, vypadá, že neumí do pěti počítat, ale tohle má asi zkalkulovaný dobře.

Viktorka spinkala. Vypadala podstatně líp než na tom prvním obrázku, Helena pořád stejně. Jen neměla tak velký břicho. V obýváku stály skleničky a nějaký pohoštění. Vynadal jsem Filipovi, že jdu jen na skok, že neměli nic chystat. Otevřeli jsme šampáňo a všichni si přiřukli. Popřál jsem jim, ať je malá zdravá, a řekl jim, že mám taky jednu novinu. Helena hádala, že mám novou práci, Filip že mám ženskou. Když jsem začal vyprávět, co mě potkalo, nechtěli tomu věřit. Pak začali nadšeně vymýšlet, co bych s těma penězma měl dělat. Prej potřebuju nový auto, opravit barák nebo rovnou novejš, vybavení, dovolená, investování, charita. Vžili se do toho tak, že jsem malou slyšel plakat jako první. Toho plyšáka jsem zapomněl doma.

Zastavil jsem se před zavíračkou u Námořníka. Martina byla trochu ostříhaná a měla obarvený vlasy. Moc jí to slušelo, i když byla nějaká nachcípáná. Už tu seděl jen starej Klaus a koukal na box. Nejmenuje se Klaus, ale říkáme mu tak, protože vypadá jako bývalej

prezident. Dal jsem si pivo a pomáhal Martině zvedat židle, aby mohla vytrít. Když utírala stoly, uvědomil jsem si, že už jsem dlouho sám. Klaus čuměl na krvavý ksichty a já na ni. Občas se na mě otočila a usmála se. Zeptal jsem se, jestli na ni můžu počkat, máme přece domů společnou cestu. Můžu, ale musím jí pomoci dostat prezidenta od televize.

Byl krásný teplý večer. Martina mi vyprávěla, jak teď bojuje s časem, dodělává školu a po večerech pomáhá tátovi v hospodě obsluhovat opilce. Jestli dostuduje, bude psycholožka a taky za pár dní obhajuje diplomku. Nechtěl bych učitelku, manažerku nebo kuchařku, psycholožka by mi nevadila. Mluvila i o mámě, která jí nedávno zemřela. Ve světle pouličních lamp se jí chvílema zaleskly její nádherné černé vlasy. Bojoval jsem s myšlenkou, jestli jí mám říct, že jsem za vodou. Už dlouho jsem si na ni myslel a bál jsem se, aby mě teď třeba nechtěla jen kvůli penězům. Jako ty zlatokopky ve filmech. Ale vím já, jestli mám vůbec šanci?

Řekl jsem jí to u ní před domem. Vzala mě za ruku, pohladila ji, dala mi pusku na tvář a poblahopřála mi. Rozloučili jsme se a ona mi poděkovala za doprovod. Čekal jsem, až zajde do vchodu. Ten panelák, kde bydlí, je pěkně hnusnej, nechám pro nás postavit novej dům!

ASI I KAKALA

Zítřa jedeme do Prahy, Filip vezme svoje auto a vyzvedne mě u mámy. Ta mě od včerejška bombarduje s tím, co si má vzít na sebe a co si mám vzít já. A že nesmím zapomenout ten tiket a občanku. V práci mám pořád dovolenou, ale počítám, že už se tam nevrátím. Psala mi Sandra, jestli bych někam nezašel. Ta mrcha už se asi dozvěděla, že bych pro ni byl ideální partie. Neodepsal jsem.

Zavolal jsem Martině, že mám chuť na pizzu a volný večer. Martina bohužel volný večer nemá. Není sice v práci, ale je nemocná a učí se na státnice. Zajel jsem do své oblíbené pizzerie sám, dal jsem si feferonovou a objednal ještě šunkovou s sebou, snad ji má Martinka ráda. Nechal jsem obsluze padesát dýško a vzal pizzu. Začínám nějak rozhazovat.

Pizzu budu mít i k snídani, Martina mi totiž neotevřela, ani se u ní nesvítilo. Utěšuju se myšlenkou, že už spala. Jo, určitě spala, nebylo jí dobře. Nebo nechtěla, abych ji viděl nenalíčenou v pyžamu.

Cestou domů jsem zajel natankovat a koupil si pivo. Doma mám pěkněj bordel, kdybych si sem chtěl pozvat návštěvu, budu muset pěkně máknout. Vlastně bych si teď mohl dovolit úklidovou firmu. Ale jakou? A co když mi tu něco ukradnou? Denisa to zvládne.

Máma byla oblečená jako na svatbu a mně hned vynadala, že vypadám jako bezdomovec a že mi nic nedají. Filip přijel přesně. Proběhla kontrola mých dokladů a tiketu a mohli jsme vyrazit. Před Sazku jsme dojeli o čtvrt hodinky dřív, Filip si dal cigáro a šli jsme

dovnitř. Usadili nás v hale a chvíli jsme čekali, pak přišel elegantní pán a ukázal nám, kudy půjdeme. Poprosil jsem ho, že ještě čekáme na matku, která šla čůrat. Podle toho, jak dlouho tam byla, tak asi i kakala.

Jdeme do milionářské místnosti, cestou procházíme několika chodbami, spoustou bezpečnostních dveří. Za těmi posledními je celkem malá místnost se skleněným stolem a osmi bílými židlemi. V rohu stojí mobilní trezor, ve stěně je velké okno s žaluziemi a pod ním stojí terminál, počítač, tiskárna, telefon a počítačka peněz. Celkově to působí, jako když vejdete do nějakého nahrávacího studia. Jsme vyzváni se posadit a pán si ode mě bere tiket. Vkládá ho do terminálu a ověřuje jeho pravost. Ulevilo se mi, do téhle chvíle jsem pořád v duchu přemýšlel, jestli to není nějaká bouda nebo chyba. Není. Do smlouvy se dopisují moje nacionále a číslo účtu, na který budu chtít peníze poslat. Filip kontroluje smlouvu a spokojeně pokyvuje hlavou. 91 277 155 korun! Peníze by měly být do čtrnácti dnů na účtu, mimo 270 tisíc, které mi připravili v hotovosti a máma je hned cpe do kabelky. Vyplňuju ještě krátký dotazník, prohodíme pár slov a pak už se loučíme. Pán nám blahopřeje a ujišťuje o ochraně mé identity.

Filipovi jsem zaplatil cestu a mámě v Ikee skříňku do koupelny. Možná bych tu Ikeu mohl koupit celou. Ale co bych s ní dělal? S Filipem jsme se domluvili, že mi pomůže vybrat nové auto.

JSEM ATEISTA

Dneska musím držet palce. Martina jede obhajovat, a pokud by se to povedlo, mohla by mít víc času, snad i na mě. Sandra pořád otravuje a vyzvídá, kolik jsem vyhrál, dělám mrtvého brouka. Projíždím internet a přemýšlím, jaký bych chtěl auto. Chtěl bych nějaký spolehlivý, ale když je nový, tak to jsou snad všechny. Moc nerozumím všem těm výbavám a taky tomu zrovna neholduju. Mělo by být určité pohodlný a bezpečný, myslím, že mi bude stačit škodovka, ale doladím to s Fildou.

Asi víc než z těch milionů jsem rozhozenej z toho, co budu dělat. Myslím zaměstnání. Je mi jasný, že bych asi do práce chodit nemusel, ale co budu dělat celý dny? Přemýšlím, jestli mám nějaký koníček, který bych mohl dělat jako práci. Rád se bavím, sleduju sport, rád jím a spím. Tak to je k ničemu, za spaní mi asi nikdo platit nebude. Baví mě jazyky a rád cestuju. Nad tím se budu muset ještě zamyslet.

Hledám nějakou obálku. Nakonec jsem našel dvě v pokoji po našich. Když se stěhovali do bytovky, spousta jejich věcí v baráku zůstala. Jestli jste se někdy stěhovali z domu do paneláku, tak víte, o čem mluvím. Do jedné z nich jsem dal hotovost, kterou mi včera v Praze dali, do druhé jsem odpočítal dvacet tisíc pro Bonyho a položil si ji na botník na chodbě. Dojdu si ve městě na oběd, už dlouho jsem nebyl v indický restauraci a mám docela chuť na ty jejich placky. Vzpomněl jsem si na Martinu, jak se chudák asi někde v lavici potí. Ráno jsem jí psal zprávu, že jí držím palce a ať se ozve, až to bude mít

za sebou. Oblékl jsem se, vzal jsem do ruky obálku z chodby a vyrazil ven. Prošel jsem kolem sousedních domů a zastavil jsem se před barákem paní Jíchovů. Otevřel jsem schránku a vhodil do ní obálku. Snad ji nevyhodí s letákama.

Martina je magistra psychologie. Když jsem dojídal v Indii, přišla mi sms. Obratem jsem jí pogrataloval. Chtěl jsem přidat i pozvání na nějakou oslavu, která by se mohla vyvinout v nenápadný rande, ale uvědomil jsem si, že v tu chvíli má pravděpodobně jiný myšlenky a starosti. Kdo si počká, ten se dočká. To říkávala moje bývalá přítelkyně Monika. Chodili jsme spolu na vysoký necelý tři roky, byla z Pardubic a já ji miloval. Měli jsme spolu v Praze pronajatý byt a spoustu společných plánů. Sportovali jsme, jezdili na výlety, prohlíželi projekty domů, vymýšleli jména pro naše děti. Jednou večer se sama vracela ze cvičení a na Proseku ji srazilo auto. Po měsíci na přístrojích mi umřela. Odešel jsem ze školy a vrátil se domů. Týdny jsem nebyl schopen fungovat.

Večer přišla paní Jíchová a v ruce držela mou obálku. Vypadala zmateně a ptala se, jestli je ode mě. Neumím moc lhát a ani to asi nemělo význam, pozval jsem ji dovnitř a uvařil jí čaj. Vyprávěl jsem jí, jak jsem přišel k penězům a že bych byl rád, kdyby ty peníze použila na Bonyho operaci. Měla slzy v očích, a než dopila čaj, asi stokrát mi poděkovala. Mluvila něco o Pánu bohu, že mi to oplatí a že mi to moje štěstí moc přeje. Jsem ateista, ale co když to tam shora fakt někdo řídí?

DENISA SE CHCE ROZVĚST

Vstal jsem docela pozdě. Večer jsem nemohl usnout, přemýšlel jsem o budoucnosti. A o Martině. Vlastně se mi o ní v noci zdálo. Byli jsme na něčí svatbě a ani nevím, jestli spolu. Povídala si tam pořád s nějakým hezounem a chichotala se. Pak jsme spolu něco v kuchyni vařili a docela se hádali, jestli tam přidat vepřový, nebo kuřecí maso. Já byl pro vepřový.

Zajel jsem do práce. Byl jsem docela rád, že má Sandra dneska volno, stačilo mi, jak se na mě sesypali ostatní a vyptávali se, jaký je život milionáře. Na šéfa jsem čekal asi hodinu, měl nějakou radu. Byl celkem milej, nabídnul mi i kávu, podepsali jsme dohodu a pak mi stisknul i ruku. Stejně je slizkej. Obešel jsem všechna oddělení, a koho jsem potkal, s tím jsem se rozloučil. Evžen mě dokonce objal a ujistil mě, že když budu něco shánět, ať se ozvu. Je pravda, že trávu má fakt dobrou.

Máma už byla doma. Vyprávěl jsem jí, že jsem nezaměstnanej, že si koupím auto a asi nechám opravit dům. Mluvili jsme o tom, co by chtěli oni s tátou. Vlastně jen díky nim mám tolik peněz. Máma pořád říká, že s tátou už nic nepotřebujou, že si sami v pohodě vystačí a nic velkého neplánujou.

Nakonec jsme přece jen něco vymysleli, poletím s ní za sestrou do Kanady. Před deseti lety tu byla naposled a mámu zvala k sobě, volají si přes Skype a posílají si vánoční přání. Vybrali jsme termín někdy

v prosinci, v práci nemá takový fofr a bude si moct vzít dovolenou. Myslím, že vánoční Toronto se nám bude líbit.

Odpoledne se zastavil Filip. Pořád mě ukecává, ať si koupím nějaký dělo, ale já nechci auto, který mi hned ukradnou a pojedou na výlet na Ukrajinu. Nechci mercedes, audinu, lamborghini ani teslu. Doteď jezdím ve starý fabii, nemůžu přesednout do nějakýho auta, který bude chytřejší než já. Nakonec to vyhrála oktávka, Filip mi udělá nějakou konfiguraci a pošle mi to na e-mail. Jediná podmínka je, že to nebude červený a automat. Od doby, kdy jsem přišel o Moniku, nemám rád červený auta.

Denisa se chce rozvést. Ten její debil má fakt nějakou babu. Nachytala ho někde v obchoďáku, jak se spolu objímali, a dokonce jí platil nějaký oblečení. Když ke mně přijela, vypadala nepřičetně. Slovník, který používala, jsem od ní nikdy neslyšel. Vlastně od nikoho. Slovo debil nepadlo, ale kdyby ano, bylo by ten večer nejlusnější. Poprosila mě o panáka, je na tom fakt asi zle. Když jsem otvíral druhou lahev, byli jsme už domluvení, že se na čas přestěhuje ke mně. Pozitivní na tom je, že se toho blba konečně zbaví a já budu mít doma uklizeno. Jenže každá mince má dvě strany, budou tu i děti.

Včera jsem si koupil permanentku do fitka. Poslední dobou mě pohled do zrcadla netěší a nějak se mi zmenšuje oblečení. Možná to máma špatně pere. Filip by tam chtěl chodit se mnou, ale teď s malou nemá moc čas. Dneska už tam nepůjdu, mám v těle víc alkoholu než krve.

Ségra spí na gauči v obýváku. Je mi jí líto. Kdo si nabrnkne ženskou se třema dětma? Johanka už je velká, bylo jí šestnáct, Denisa

ji měla už ve dvaceti. Pak se narodila Adélka, tý myslím bude dvanáct, no a Kevin je ve druhý třídě. Všem jim říkám smradi. Nemyslím to vážně, ale baví mě je zlobit.

Filip mi poslal dvě nabídky na auto. V podstatě to, co se mi líbilo, v černé barvě cca za osm set tisíc, ale budu čekat tři měsíce, možná dýl. Nebo stříbrný kombík s brutálním motorem a výbavou za mega, ten by byl hned. Teda skoro, přivezli by ho z Ostravy, někdo si ho objednal a pak zrušil. Stříbrná mi nevadí. Nevadí mi ani cena. Odepsal jsem Fildovi, ať mým jménem objedná tu lepší variantu. Svoje starý auto dám tátovi, žádný nemají. Sice ho moc nepotřebujou a není to žádná hitparáda, ale táta se bude mít aspoň v čem ščourat. Pojistku jim zaplatím.

PLEC MÍSTO KRKOVICE

U Námořníka bylo ještě zavřeno, otvírají v deset a já tu byl před devátou. Zaklepal jsem na dveře a za chvíli mi šouravými kroky přišel otevřít pan Soukup. Soukup je Martinin otec. Hospodu vedli se ženou, ale po její smrti je na to sám. Martina mu pomáhá, co jí síly stačí, hlavně vaří a uklízí. Občas jim nanosím sudy do sklepa. Pozdravili jsme se a já se zeptal na Marťu. Byla za výčepem s technikem z pivovaru a podepisovala mu nějaký lejstra. Pak mě zatlačila do kuchyně.

Málem jsem skřípnul do dveří kytku, kterou jsem žmoulal za zády. Dostal jsem pusy za gratulaci a hned potom mi Martina vrazila do ruky zástěru. Vymlouval jsem se, že neumím vařit, ale ve skutečnosti jsem byl ochoten dělat cokoli, co by mě udrželo v dosahu téhle víly. Budu krájet cibuli a maso na guláš. Po krátké instruktáži jsem se chytnul a pěkně mi to přibývalo. Martina na chvíli odešla a já dostal strach, jestli to nenechala celý na mně, ale šla mi natočit pivo. Takhle po ránu většinou nepiju, ale v tuhle chvíli jsem rád spláchnul slzy po cibuli.

Asi budu kuchař, strašně mě to bavilo, Martina mě pořád chválila jako malý dítě a povzbuzovala mě. Ani jsem to nepotřeboval, klidně bych jim vyčistil odpady, kdyby mě o to poprosila. Po desátý už se začali trosit první hosti. Guláš je až na zítra, dneska se bude podávat rajská s knedlíkem. A božská frankfurtská polívka. Martina mi ohřála

misku a musím přiznat, že jsem nikdy lepší nejedl. A to neříkám proto, že ji vařila ona.

Probírali jsme její úspěšné ukončení studia a pak moje nečekané ukončení chudoby. Ptala se mě na plány a já se přiznal, že vlastně ještě nevím, co bude dál. Co jsem ale věděl jasně, bylo to, že bych svůj další život nejradši plánoval s ní. Tuhle troufalost jsem se ale neodvážil říct nahlas, přišlo mi to moc hrr. Jediné, co jsem ze sebe dostal, byla otázka, co budeme vařit zítra. Martina se usmála a zeptala se, jestli umím obalovat rízky. Jo, určitě to zvládnou. Odešla dopředu a přinesla mi klíčky od tátovy dodávky. Pivo jim vozí, ale maso a ostatní věci do kuchyně si jezdí nakupovat sami. Po dlouhý době jsem se cítil užitečněj, a to i přesto, že jsem koupil plec místo krkovice.

Dostal jsem e-mail, že moje auto je připraveno k převozu do Plzně, abych se dostavil na prodejní místo a přišel sepsat nějakou předmlouvu o prodeji a složit zálohu. Miliony na účtu ještě nemám, ale na zálohu budu mít v hotovosti, zítra tam zajedu. Zavola jsem to Filipovi a ten říkal, že odpoledne bude mít chvílku a zajede tam se mnou. Ne, musím tyhle věci začít řešit sám. Mám skoro tři ročníky vysoký školy, je mi přes třicet a jsem milionář, tohle bude brnkačka.

Večer volala paní Jíchová. Bony je objednaný na operaci, budou mu to dělat v Praze příští týden. Nabídl jsem jí, že je rád odvezu, protože dobrých skutků není nikdy dost. A navíc aspoň projedu svoje nový auto. Ještě jí musím koupit velkou přepravku, abych neměl hned zadělaný sedačky od chlupů.

JEŠTĚRKA SE DVĚMA OCÁSKY

Sedím v kanceláři v autocentru a pročítám si smlouvu. Když složím zálohu, auto mi zítra přivezou a při převzetí doplatím zbytek. Jenže já ještě nemám ty peníze a do čtrnácti dnů bych si ho měl vyzvednout. Snad to klapne, prachy by měly dorazit každým dnem. Jo, ta záloha. Zapomněl jsem připravenou obálku doma. Kriste pane, jsem děsnej, není snad den, abych něco nepodělal. A to jsem slíbil, že do deseti budu u Martiny a pomůžu jí s těma řízkama. Omluvil jsem se prodejci a dohodli jsme se, že zálohu přivezu ještě odpoledne a auto vyzvednu hned, jak mi cinknou kačky na účet. Sedl jsem do své staré káry a jedu vařit.

Martina už má nakrájený maso a připravený misky na obalování. Maso, který byla ještě odpoledne koupit, to moje je v lednici a bude z něj nějaká specialita na pivu na další dny. Dneska má culík, krátký tričko a zpod rukávu jí vykukuje tetování. Netušil jsem, že nějaký má. Nesměle jsem jí kraj trička nadzdvihl a vykoukla na mě ještěrka se dvěma ocásky. Otočila se na mě a usmála se. Pochválil jsem jí motiv a dozvěděl jsem se, že má ještě jedno, ale ne na ruce. Přišlo mi moc intimní se ptát kde. Proč já vlastně nemám tetování? Určitě by mi něco slušelo, a navíc si to budu moct dovolit. Jo, nechám se tetovat.

Mezitím co Martina opravovala můj speciální trojbal, vyprávěl jsem jí o autě, o Bonyho operaci a o své plánované cestě s mámou do Kanady. Auto ji nijak nerozvášnilo, ta Kanada jo. Zaleskly se jí oči a řekla mi, že její sen je podívat se do Ameriky nebo do Kanady. Když

začala detailně popisovat místa, která by chtěla vidět, bylo mi jasné, že letenka navíc by byl krásný vánoční dárek. Do prosince je ještě daleko, ale budu muset trochu přitlačit na pilu, aby byl důvod letět ve třech.

Mezi sousty rajske s knedlíkem jsem vymýšlel d'ábelskej plán, jak ji dneska pozvu na rande. Nenápadně jsem se zeptal, jestli bude chtít zítra s něčím pomoct. Sedla si ke mně na roh stolu, pohladila mě po tváři a políbila mě. Řekla, že mě nemůže takhle zneužívat a jestli chci, můžeme spolu zajít na oplátku v pondělí na večeři. Pondělky bývá u Námořníka zavřeno. Skoro mi zaskočilo sousto. Bože, já tady kuju pikle, a ona je o krok přede mnou. Jo, jasně, půjdeme do indický.

Složil jsem zálohu na auto. Je to tak jednoduchý vzít obálku a tahat z ní peníze. Zažívám při tom úplně novej pocit, ale asi si na to zvyknu. Uvědomil jsem si, že v pondělí jedu s Jíchovou do tý Prahy, ale večer už snad budeme zpátky. Zamluvil jsem místa v restauraci, sichr je sichr, bylo by trapný, kdyby tam bylo plno.

VETŘELCI

Když jsem ráno vylézal ze sprchy, zakopl jsem na chodbě o krabici. Ségra si přivezla nějaký věci. Má klíče. Pomohl jsem jí se zbytky z auta a pro druhou várku jel s ní. Úplně jsem zapomněl, že dneska přijede. Vezme si ložnici po našich a děcka budou vedle v pokoji. Nahoře mají zaplať pán bůh i koupelnu. Nechtěl bych se o svou dole dělit. Jen si to tam budou muset smradi všechno vytahat. Doufám, že nebudou dupat po schodech, to jim tam radši pořídím výtah.

Když jsme přijeli s Denisou zpátky ke mně, byla tam máma. Taky má klíče. Stála v kuchyni a vařila. Aby prý děcka, až přijdou, měla něco teplého do žaludku. Se ségrou jsme hlad neměli, zastavili jsme se cestou na pizze a taky mi pomohla koupit přepravku na Bonyho. Máma mi řekla, že jsem vtipnej, když jsem se ptal, jestli taky odešla od táty. Potom vyzvíдалa, jestli už mi došly peníze, co auto, proč mám tu přepravku a že už mluvila s tetou, že v zimě přiletíme. Pořád něco mlela. Celý dopoledne jsem poslouchal ségru a teď matka. Začala mě z nich bolet hlava.

Skočil jsem se na chvilku uklidnit k Vietnamcovi, protože máma potřebovala koupit jíšku. To fakt doma nevedu. Asiat se zvědavě vyptával, co ta výhra, tak jsem mu řekl, že peníze na zaplacení mám. Vzal jsem si od cesty jedno studený plechovkový pivo a sedl před obchod na schody. Chutnalo mi, tak jsem se vrátil ještě pro jedno s sebou, a když jsem došel před barák, tak jsem se otočil a upaloval pro

tu jíšku. Ještě že hlava mi drží pevně na krku, určitě bych ji někde nechal.

Ségra jela pro Kevina do družiny, Johanka s Adélkou už běhaly po baráku. Máma mi vynadala, kde se flákám a že nemůže v tom mém bordelu nic najít. Shodli jsme se na tom, že bych potřeboval nějaký nádobí, což je pravda, protože když zapomenu umejt talíř od snídane, tak si nemám na co dát oběd. Ještě že Denisa něco přitáhla. A taky si mám koupit myčku, řekla ségra, když se vrátila s tím nejmenším skřetem. Barák plnej lidí a všichni mi říkají, co mám a nemám dělat. Jestli začnou prudit i ty děti, tak jim zaplatím hotel a půjdou. Ještě že nepřijel táta, nemohl bych se uklidit ani na záchod.

Volala mi Martinka. Kdybych chtěl zítra přijít pomoci, tak by se nezlobila. Potřebuje nakoupit a přivést nějaký suroviny a taky dovezou pivo. Táta je prej nějaký nachcípanej, tak chce, aby zůstal pár dní doma. Po té dnešní divočině to byl pro mě balzám na duši. Domluvili jsme se na osmou, ségra mě ráno vzbudí, až poveze děcka do školy. I když nemám strach, že mě ti smradi neproberou ještě před tím.

HODNEJ A BLBEJ

Taky se někdy těšíte na ráno? Já na tohle jo. Bordel v patře mě spolehlivě probudil už před sedmou. Rychle jsem se vysprchoval a oholil, ségra se mezitím pokoušela v kuchyni spáchat nějakou snídani a svačinu pro děti. Nakoupila včera spoustu potravin, takhle plnou ledničku jsem už dlouho neměl. Děcka se pomalu trousila z patra do kuchyně. Zavolał jsem Martině, jestli mám vzít svoje auto. Nemusím, dodávka je před hospodou.

Když odešla Denisa se všema potomkama, oblékl jsem se, navoněl se a vyrazil za svou vyvolenou. Mám to deset minut pěšky. Po cestě jsem potkal Jíchovou a ujistil ji, že pondělí platí. A že mám přepravku pro Bonyho. Spráskla ruce a říkala, že to jsem nemusel. Musel. Budu mít nový auto a ten její vlkodlak by mi ho hned zničil.

Martina už byla v kuchyni, svěží a krásná. Nevěděl jsem, jestli ji jen pozdravím, nebo se přivítáme polibkem, což už by znamenalo, že jsme na cestě ke vztahu, který bych si moc přál. Vysoukal jsem ze sebe pozdrav a ona úsměv. Pochválila mě, jak jsem přesnej a hlavně hodnej, že jsem přišel. Jo, hodnej jsem. Hodnej a blbej. Proč jsem si netroufnul jí dát pusu? Nikdy mi tyhle situace nedělaly problém, ale teď mám strach. Nechci to posrat, nechám to na pondělí, tam se uvidí, jestli to má nějakou budoucnost, nebo jestli si dělám planý naděje.

Nafasoval jsem seznam s potřebným nákupem. Maso, zelenina, rýže, knedlíky, alkohol, limonády a milion dalších věcí. Pro většinu pojedu do Makra. Dostal jsem kartu se jménem Soukup, peníze a

pusu. Bože, ta holka je odvážnější než já. Nebyla to pusa na tvář nebo na čelo, ale dlouhá pusa na pusu. Wow! Díval jsem se do jejich zelených očí a věděl jsem, že tohle by měl být začátek mého nového života. Nasedl jsem do dodávky a chvilku se vydýchal. Když jsem dojel k Makru, přišla mi zpráva z banky. Jsem regulérní milionář!

V obchodě jsem se potkal s mým Vietnamcem. Člověk hned podle těch jejich plných košíků pozná, co je výhodný nákup. Ale já jsem se držel svého seznamu, jen jsem do toho svého přihodil velký balení lososa, nějaký sekty a trochu tvrdýho alkoholu. Ještě že mají ty košíky tak velký. Dneska půjdu konečně do fitka, ten nákup jsem sotva dotlačil k autu.

Zastavil jsem se doma a vyložil svoje věci. Před hospodou stálo Soukupovo auto a uvnitř probíhal celkem hlučný rozhovor Martiny s tátou. Pochopil jsem, že mu nadává, že nezůstal doma. Zaslechl jsem i svoje jméno. Začal jsem vykládat proviant a Soukup vyšel ven. Poplácal mě po zádech a děkoval mi za pomoc, pak pokorně odfrčel. Martina byla rozčilená a moc jsem to nevylepšil tím, když jsem jí podával účtenky a všechny peníze zpátky. Nechce, abych jim tu zadarmo pomáhal a ještě platil jejich náklady. Jsem pako, bude si myslet, že si ji kupuju. Na druhou stranu mě to ujistilo v tom, že tahle holka nechce moje peníze. I když mi to neřekla, má mě ráda takovýho, jakej jsem. Nesmím to podělat!

POSTŘELENEJ KAMZÍK

Byl jsem se doma převlíct do sportovního a jedu do posilovny, večer ještě zajdu Martině pomoci se zavíračkou. Johanka už byla ze školy doma a šumovala v lednici. Nakonec si vzala jabko a šla se nahoru převlíct, prej má dneska rande. No vida, už to není ta malá holčička, kterou jsem nenáviděl, protože jsem ji musel pro mě za trest vozit v kočárku. Moji kámoši v té době začínali chodit na pivo a já vozil uřvaný mimino. Letí to.

Moje auto už na mě čeká, dneska ho přivezli. Domluvili jsme se na zítra, bude sice sobota, ale mají otevřeno. Zavola jsem ještě do banky, jestli budu moci udělat kartou tak velkou platbu. Vysvětlili mi, jak to nastavit jednorázově, a zároveň mi začali nabízet různé schůzky a investiční produkty. Slíbil jsem, že se někdy zastavím.

Ve fitku bylo plno lidí a smrad. Chopil se mě nějaký týpek, prošel se mnou různými místnostmi a ukázal všechny stroje. Pak se mě ptal, jakou mám představu o tréninku. Domluvili jsme se, že bych chtěl víceméně posílit a zpevnit celý tělo, ale nechci vypadat, jako ti kulturisti na těch výstavách. Ujistil mě, že to jsou roky práce, a zamrkal na mě svým prsním svalem. Připraví mi do příště tréninkový plán. Poslal mě cvičit do velkého strečinkového místnosti, kde bylo víc holek než kluků. Pokoušel jsem se kopírovat nějaké cviky, ale upřímně mi to moc nešlo. Jsem nějaký zatuhlej.

Doma už bylo dost živo. Kevin koukal v televizi na nějaký dětský program. V mojí televizi běží program pro děti? Jo, ségra je šikovná,

mám asi padesát kanálů. A taky funkční pračku. Kuchyň je vypulírovaná, uklizený skříňky s nádobím a Denisa se navíc domluvila se svým známým, že mi přijede udělat připojení na myčku a hned ji i zapojí. Už ji i vybrala, zítra ji přivezou. Zaplatit si ji mám sám.

Před devátou jsem přišel k Námořníkovi. Pár týpků kouří venku na zahrádce a hospoda byla ještě dost plná, je vlastně pátek večer. Martina točila pivo a vypadala šťastně, že jsem přišel. Nalila dva panáky vodky a odnesla je ke stolu. Když se vrátila, dala mi letmý polibek. Jo!

Pomáhal jsem jí sebrat sklo z prázdných stolů, utřít je, chvíli jsem točil pivo, roznášel a pak přišel čas začít pacifikovat opilce, že v jedenáct zavíráme. Opilce takovýhle informace moc neberou. Pořád chtějí poslední štamprdli a poslední pivo. Uvědomil jsem si, jak je tohle náročná práce. Navíc mě bolelo celé tělo z toho přiblblého cvičení. Martina je asi zvyklá, vůbec si nestěžuje, běhá jako srnka od rána do večera. Já vypadal jak postřelený kamzík.

Doprovodil jsem ji až domů. Kousek pěšky a pak tramvají to má asi 5 minut. Soukup bude do neděle doma a já mám dobrovolný pracovní víkend. Musím zítra dopoledne pro to auto, Martina se nabídla, že by mohla jít se mnou, na další den má navařeno a otvírá se až v deset. To stihneme, budu moc rád, když půjdeme spolu, Filip by šel taky rád, ale mají nějakou návštěvu. V půl devátý se pro ni zastavím. Vtipně jsem poznamenal, že za pusu ji svezu. Předplatila si tři cesty.